

– Aukščiau! – šūktelėjo Skarletė.

Izabelė, geriausia jos draugė, vėl kilstelėjo šaką ir stropiai įtaisė ją tarp krūmo ir gumbuoto seno medžio kamieno. Šaka atsidūrė sulig mergaitės galva.

– Manau, jau per aukštai, – tarstelėjo Debesis, Izabelės vienaaragis, su abejone žvelgiantis į kliūtį.

Skarletė atmetė už nugaros ilgus šviesius plaukus. Jos žydros akys spindėjo, ji paglostė savo vienaaragės kaklą. Mergaitės skruostai buvo išraudę nuo ledinio vėjo, o aplink ją sukuriavo snaigės.

– Mums ne per aukštai, ar ne, Liepsna?

– Tikrai ne. Lengvai peršoksiu! – tyliai suprunkštė šioji. Kaip ir jos raitelė, šelmė vienaaragė

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

su ugniniais raudonais ir auksiniais verpetais ant sniego baltumo kailio mėgo iššūkius. – Žiūrėk, Debesie!

Liepsna energingai nušoliavo prie laikinos kliūtis. Vienaragei pasileidus šuoliais, Skarletė giliau sukišo rankas į jos šilkinius karčius. Nuo šalto oro mergaitės akys ašarojo. Skarletei patiko šuolis ir skrydžio pojūtis. Kai Liepsna dunkstelėjo ant žemės, kelios oranžinės kibirkštys suspindo jai prie kanopų – Skarletė pajuto silpną deginto cukraus kvapą.

Skarletė ir Liepsna

Izabelė aiktelėjo.

– Negaliu patikėti, kaip aukštai jūs stryktelėjote! Jau maniau, kad nuskrisite!

Skarletės širdyje suspurdėjo viltis: milžiniškas šuolis, žiežirbos ir saldus kvapas. Ar tai reiškia, kad Liepsna tuoj atras savo stebuklingas galias? Vienaragių saloje kiekvienas vienaragis gimdavo su išskirtinėmis stebuklingomis galiomis, bet reikėjo šiek tiek laiko, kad jos atsiskleistų. Kai kurie vienaragiai mokėjo skraidyti, kiti – tapti nematomi, o kai kam buvo pavaldi šviesa ar ugnis. Skarletė laukė laukė, kada Liepsna atras savo galias, ir labai tikėjosi, kad jos vienaragė mokės skraidyti.

Skarletei buvo dešimt metų, neseniai ji pradėjo lankyti Vienaragių akademiją, kur gavo jai skirtą vienaragį, – kaip ir visi kiti berniukai ar mergaitės, atvykę į mokyklą tuo pačiu metu. Visi jie mokėsi tapti tikrais Vienaragių salos, nuostabios jų gimtinės, saugotojais.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

Skarletė žinojo, kad mokslo metų pabaigoje galės baigti akademiją tik tuo atveju, jei Liepsna atras savo stebuklingas galias ir jos abi užmegs ryšį. Mergaitė krestelėjo plaukus sau ant veido, ieškodama juose raudonai auksinės sruogos, kuri derėtų prie Liepsnos karčių ir liudytų, kad jos užmezgė ryšį. Bet šviesiuose Skarletės plaukuose dar nebuvo ugninių spalvų sruogos. Nusivylusi mergaitė vėl susikaupė šuoliui.

– Pakelk dar aukščiau, – šūktelėjo ji tikėdamasi, kad, jei kliūtis bus pakankamai aukštai, Liepsna iš tikrųjų nuskris!

– Vėliau. Dabar mano eilė, – atsakė Izabelė, kreipdama savo vienaragį prie kliūties.

Debesis buvo gražus vienaragis su švelniomis rudomis akimis.

– Manau, kad kliūtis man per aukšta, – neramiai pasakė jis.

– Ne, ne per aukšta, – atšovė Izabelė. – Liepsna lengvai peršoko. Pamėginkime!

Skarletė ir Liepsna

– Izabele, palauk! – sušnibždėjo Skarletė, pastebėjusi mokytoją Dilgynę, ristele atjojančią ant vienaragio Čiobrelio.

Tačiau draugė nekreipė į ją dėmesio.

– Debesie, nebūk nuobodus! Nagi. Mėgink!

– Izabele! – pakartojo Skarletė. – Tau už nugaros!

Iš visų mokytojų, kurie galėtų nutverti jas šokinėjant per kliūtį, mokytoja Dilgynė buvo pati blogiausia – labai griežta ir pikto būdo.

– Izabele! – pasigirdo veriamas mokytojos balsas, išgąsdinęs mergaitę. – Tikiuosi, nesiruoši šokti per tą kliūtį! – kai Dilgynės vienaragis sustojo, jos akiniai sutarškėjo ant kaulėtos nosies.

– Su... suprantama ne, mokytoja, – greitai atsakė Izabelė. – Mes tik statome kliūtis, bet per jas nešokinėjame.

– Tikrai nešokinėjame, – pritarė Skarletė, purtydama galvą.

Mokytoja Dilgynė įtariai nužvelgė mergaites.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

– Mokinės, verčiau sakykite tiesą. Juk žinote taisykles. Pirmamečiams draudžiama šokinėti per kliūtis be mokytojų priežiūros.

Mokytojos vienaragis Čiobrelis linktelėjo galvą ir kartu sumosavo žalia ir geltona uodega.

Skarletė užgniauzė kikenimą.

– Taip elgiamės dėl jūsų saugumo, todėl prašom laikytis šios taisyklės. Na, jau beveik vakarieniškas metas, – pridūrė mokytoja. – Todėl kartu su manimi josite į mokyklą.

– Gerai, mokytoja, – atsiduso mergaitės.

Skarletė apgailestavo, kad Izabelei neteko peršokti per kliūtį.

– Atsiprašau, – sumurmėjo ji.

– Kitą kartą, – sušnibždėjo Izabelė.

Dilgynei nematant, mergaitės viena kitai parodė iškeltus nykščius. Skarletė pasijuto laiminga. Ji draugavo su Izabele nuo pat pirmos dienos. Abiem patiko greitas jojimas ir aukšti šuoliai. Tačiau Izabelė labiau mėgo varžytis ir laimėti,

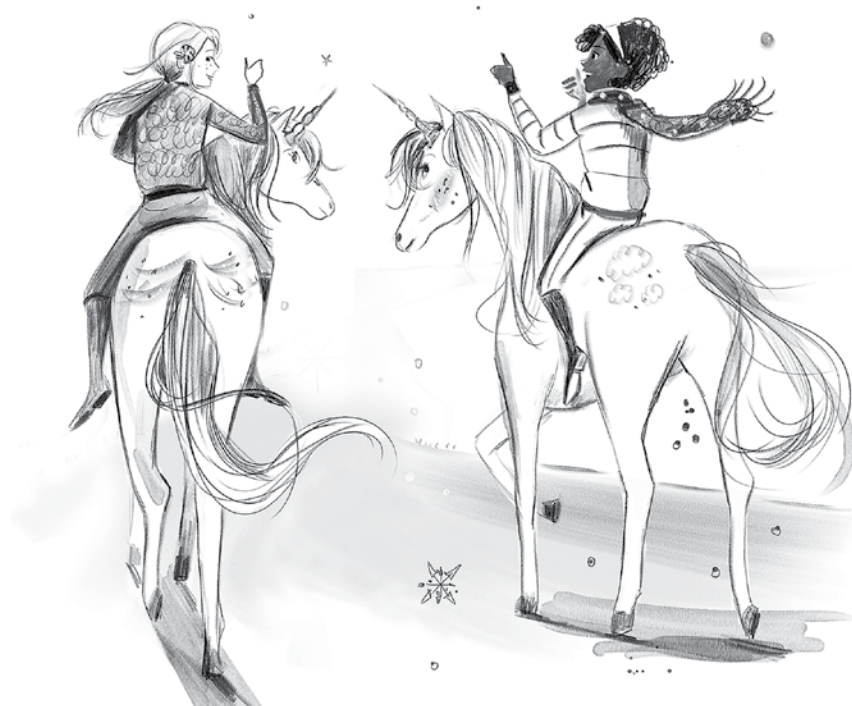
Skarletė ir Diepsna

o Skarletei rūpėjo ne pergalė, bet smagiai praleisti laiką.

Kai trijulė priėjo mokyklą, vasario saulė jau beveik ritinėjosi žeme. Žieminiai saulės spinduliai nušvietė nuostabų rausvo marmuro pastatą, kurio spalvoti stiklai žėravo, tarsi apimti liepsnų.

– Vienaragių akademija, – laiminga atsiduso Skarletė. – Kokia ji graži, ypač dabar, sningant.

Mergaitė nužvelgė didingus aukštus bokštus, dailius stogo kupolo vingius, didžiulę pievą ir nukreipė akis į spalvingą ežerą, kurio viduryje

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

tviskėjo aukštas fontanas. Stebuklingi Žėrinčio ežero vandenys kilo iš Žemės centro ir per fontaną patekdavo į ežerą, paskui upės šį vandenį nuplukdydavo po visą Vienaragių salą. Kiekvienas vienaragis gerdavo jį kasdien, kad sustiprintų savo stebuklingas galias ir sveikatą.

– Vienaragių akademija yra geriausia mokykla pasaulyje, – išdidžiai pasakė Izabelė ir suvirpėjo. – Brrr, kaip šalta. Pažvelk, sniegės krinta ant ežero. Tikriausiai jis traukiasi ledu.

– Tik pagalvok, kaip būtų smagu, jei ežeras užšaltų, – pasvajojo Skarletė. – Galėtume pačiuožinėti.

Mokytoja Dilgynė staigiai atsigrėžė.

– Mergaitės, netaukškite niekų! Per visą Vienaragių akademijos istoriją Žėrintis ežeras niekada nebuvo užšalęs. Atšalęs oras per menka priežastis, kad jo vandenys sukaustyty ledas.

Izabelė prisimerkė nuo pažemiu slenkančios saulės.

Skarletė ir Diepsna

– Bet juk taip šalta. Argi nėra nė mažiausios galimybės, kad ežeras užšaltų?

– Sutinku, šiomis dienomis neįprastai šalta, – pritarė mokytoja. – Bet esu tikra, kad dėl atšalusių orų ežerui nieko nenutiks. Jei Žėrintis ežeras užšaltų, vienaragiai netektų jiems reikalingo vandens, – salai tai būtų didelė nelaimė. Be to, jums tikrai niekas neleistų čiuožinėti ant ledo! Jūs čia esate tam, kad išmoktumėte ežerą saugoti, o ne žaisti ant jo! Na, liaukitės plepėjusios, veskite vienaragius į arklides ir pašerkite. Paskubėkite. Jei pavėluosite į vakarienę, už bausmę turėsite nušveisti mano jojimo aulinius. Pirmyn!

Mokytojai Dilgynei nujojus prie ežero, Skarletė pamatė, kaip iš kišenės ji išsitraukė mažą buteliuką, o mokytojos lūpų kampučiai pakilo į viršų.

– Ką ji sumastė? – garsiai stebėjosi Skarletė. – Juk ji niekada nesišypso!

– Kam tai rūpi? – atšovė Izabelė. – Gal palenktyniaukime?

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

Skarletė iš karto pamiršo Dilgynę ir nusišypsavo.

– Kodėl gi ne! Juk Dilgė liepė paskubėti. Kas atjos paskutinė, bus visiška lėtapėdė!

– Na, jau tikrai ne aš! – sušuko Izabelė ir visu greičiu su Debesimi pasileido link arklidžių.

– Pirmyn, Liepsna! – juos nusivijusi Skarletės vienaragė į ledinį orą pūtė tikrus garų debesis, bet jai nepavyko pasivyti smagiai išibėgėjusio Debesies.

– Mes laimėjome! – sušuko Izabelė ir pergalingai mostelėjo ranka. – Mes jėga.

Skarletei tai nerūpėjo. Jai buvo smagu lenktyniauti, net jei nugalėjo Izabelė.

– Buvo nuostabu, – pasakė Skarletė, šokdama ant žemės ir apkabindama Liepsną. – Ačiū, Liepsna! Tu geriausia vienaragė!

Liepsna bakstelėjo mergaitei nosimi, tamsios vienaragės akys džiugiai žibėjo.

